Mizah

HÜKÜMET PAHALILIĞA KARŞI
TEDBİRLER ALDIĞINI SÖYLEDİ.

— **Önledik!**

FIKRALAR

USUL

«Necmi Rıza» mağazasından çıkarken konuşuyorlardi: biri:

— Kocandan nasıl para çekiyorsun, bir türlü anlıyamıyorum, ayol!

— Gayet kolay, kardeş. «Annemin yanında kalmaya gidiyorum» diyorum, derhal yol parası veriyor.

DELİLER

Bakırköy Akıl Hastanesinde yeni bir paviyon açılması münasebetiyle gazeteciler binayı geziyorlardı.

Meraklı genç gazetecilerden biri bir aralık şöyle bir sual sordu:

— Delileri nasıl yakalarlar?

Başhekim Doktor Fahri Celâl gülmüsedi:

— Bunun için muhtelif usuller vardır. Meselâ bazıları süslenip püslenmekle, sırıtıp kırıtmakla bu işi pek alâ beceririler..

SAKIN HA!

Şişli Terakki Lisesi müdürü Ecvet Gürses aziz bir arkadaşının karısına rastladığı zaman onu pek kederli bir halde buldu:

— Ne oldu hemşire hanım? diye sordu. Ne var?

Kadın dert yanmağa başladı:

— Daha ne olsun, efendim! Bizimki dün gece eve gelmedi. Nereye gittiğini, ne olduğunu bilmiyorum. Öyle perişan bir haldeyim ki!

Ecvet Gürses arkadaşının macerasını tahmin etmişti:

— Merak etmeyin, dedi ve öğrenmeye çalışmayın. O zaman daha perişan bir hale düşersiniz.

TASA

Muharrir Hüseyin Suat, arkadaşının yüzüne hayretle bakarak sordu:

— Demek kızının evlenme merasiminde, düğününde sen bulunmadın ha?

— Evet. Maalesef.

— Peki, sebep?

— Damada iş arıyordum.

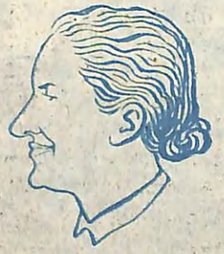

MÜDAFAA

(Kadın) gazetesi sahibi İffet Oruz, nasılsa yemek pişirmişti. Lâkin sofrada:

— Bu yemek pişmemiş diye itiraz ettiler.

İffet Oruz, müdafaasını yaptı:

— Vallahi yemek kitabı ne diyorsa öyle yaptım. Yalnız, oradaki tarif dört kişilik yemek içindi. Biz iki kişi olduğumuz için bütün ölçülerin yarısını aldım. Yirmi dakika yerine de tabii on dakika pişirdim.

ZEVK MESELESİ

Karı koca, klâsik kavgalarından birine başlamışlardı. Mesele, bir yemek hakkında adamcağızın «beyanı mütalâa» etmesinden çıkmıştı. Kadın hemen parladı:

— Sen de zaten benim pişirdiklerimi hiç beğenmezsin!

Erkek boynunu büktü:

— İftira etme karıcığım. Seninle nişanlıyken pişirdiğin işler az mı hoşuma gitmişti!

ACELE ETME!

Ankara Radyosunun sevimli spikeri Hikmet Münir, kıyafetine son derece itina eder. Geçen gün berberde traş oluyorlardı. Arkadaşının işi bitti. Bekledi, bekledi, bekledi; nihayet çok beklettiğini farkedince:

— Bir dakikaya kadar hazırım, kardeşim! dedi.

Arkadaşı sükûnetle cevap verdi:

— Acele etme, canım. Sakalım uzadı. Tekrar traş olmak mecburiyetindeyim!

HAYAL

Arif Bolat Kitabevinden içeri bir kadın girdi:

— «Kadınların Hâkimi Erkek» isimli kitap var mı? diye sordu.

Bıyıkları henüz terliyen Arif Bolat cevap verdi:

— Bizde hayalî eserler bulunmaz, efendim!

ANLAŞMA

Mevsimle beraber mevsim dedikoduları da başlamıştı. Biri sordu:

— Kaberin var mı? Bizim Mehmetle Leylâ evlenmişler. Nasıl olmuş bu iş acaba?

Suadiye gazinosu sahibi Mustafa Güler, gülerek izah etti:

— Malûm minval üzere: Evvelâ arkadaş olmaya ve dostça geçinmeye karar vermişler. Sonra bundan vazgeçmişler!

SEBEP?

Cemiyet hayatındaki usul ve âdetlerden bahsolunuyordu:

Falih Rıfkı:

— Meselâ, dedi, erkek neden dolayı kadına elmaslı nikâh yüzüğü verir?

Sükrü Kaya bunun izahını yaptı:

— Kadından dolayı!

PERİ

Altıncı sayısında: birçok nefis resimlerden başka tatmin edilmeyen kadınlarla başka milletlerin perilerini görecek ve Holivud'un kirli çamaşırlarını okuyacaksınız!

Sayı: 149, Cilt: 6 FİATI 25 KURUŞ. 13 Mayıs 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

Pahalılığa dair

PAHALILIKLA mücadele meselesi, göreceksiniz, merciler arasında «Orospu bohçası oyunu» na dönecek. O ona atacak, o başkasına havale edecek. Tanzim satışı, ihtikârla mücadele, vardı ha... Geldi ha... derken, her zaman olduğu gibi yavaş yavaş iş tavsayacak...

Yine her zaman olduğu gibi buna da alışacağız.

Et meselesi ne oldu? Ticaret Bakanı havale filân derken hepimizi dört yüz elliye alıştırdı. Yarın, öbür gün altı yüze çıkar; yine alışırız.

Bizde bu ense, onlarda da bu cür'et varken etin kilosuna bine kadar yol var.

Şimdiki Fatih kaymakamı Agâh Bey, hazırcevap bir zattır; Kartalda kaymakamken müb. rem ihtiyacı olanlara kaput bezi verirdi.

Bir gün odasına bir genç girer... İki göz iki çeşme...

— Efendim... Allah size ömürler versin... Validem...

Agâh Bey:

— Başın sağ olsun oğlum... Az yaşa çok yaşa, âkıbet gelir başa... Kimse ebeveyni ile yaşamamış... Ne yapacaksın? Ölümlü dünya... Metanet göster..

Gibi beylik lâflardan sonra hemen bir kefenlik kaput bezi verilmesine dair pusulayı delikanlıya uzatmış...

İki hafta sonra ikinci bir müracaat...

— Ah efendim... Allah size ömürler versin... Peder...

— Vah vah! O da mı?

— Evet... Validemin hasretine dayanamadı... Vurdu kafayı yastığa... Ah! Ah!..

— Ağlama evlâdım... Her nefes ölümü tadacaktır... Az yaşa çok yaşa... ilh..

Bir kefenlik kaput bezi daha verilmesi...

Bir hafta sonra delikanlı yine huzurda...

— Ah efendim... Allah size ömürler versin... Hemşire cariyeniz...

Agâh Bey delikanlıyı mânâlı surette bir dideleme...

— Bana bak! demiş... Bende bu kaput bezi, sende de bu surat varken, anladım, silsileni temizliyeceksin... Bundan sonrakileri hasıra sar da öyle göm... Yallah dışarı!

MİZAHÇI

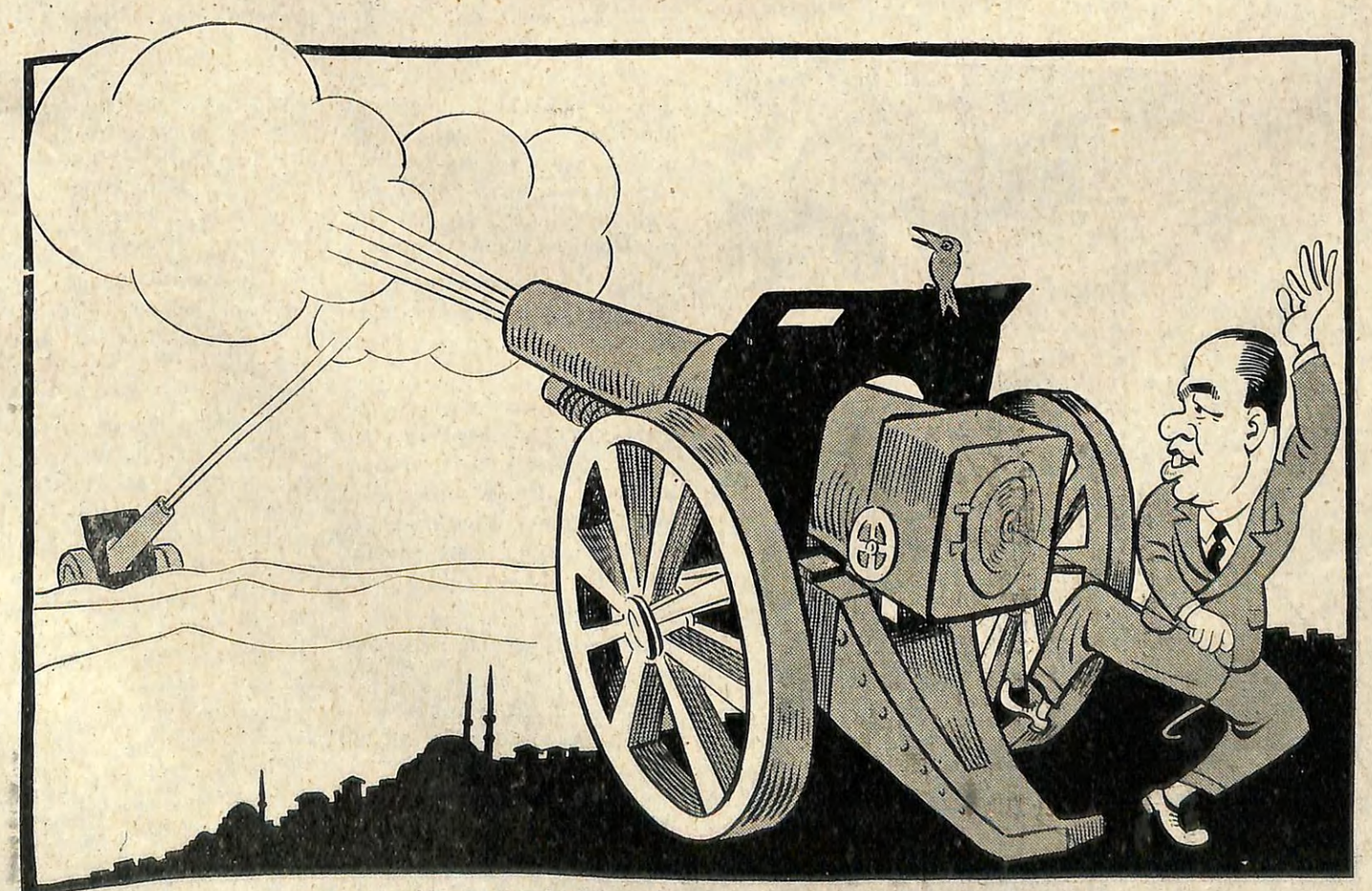

İSTANBUL BELEDİYESİ PAHALILIKLA MÜCADELEYE BAŞLADI...

Belediye Reisi — Kuru sıkı olduğunu karşı taraf da bili yor ya!...

İki taraflı kılıç

Yazan: Refi' Cevad ULUNAY

ZAMANE SKEÇİ

Kiracı, ev sahibi, uşak, radyo.

Uşak — (Girer) Efendim, ev sahibi geldi.

Kiracı — Buyursunlar... (düşünür) Bu vakit ziyaretin sebebi ne? Acaba damı mı aktaracak? Yoksa muslukları mı tamir ettirecek?

Ev sahibi — (Girer) Merhaba beyefendi...

Kiracı — Merhabalar.. efendim... Şöyle buyurun.

Ev sahibi — Nasıl? Afiyettesiniz inşallah...

Kiracı — Nasıl olacağız efendim? Hane kirasını kazanmakla meşgulüz.

Ev sahibi — Allah kolaylık versin. Ne tatlı meşguliyet!

Kiracı — Sizin için öyle... Fakat bir de bendenize sorunuz.

Ev sahibi — Aman beyefendi! Siz de kiradan şikâyet ederseniz biraz tuhaf olmaz mı? Cennet köşkü gibi bir evde yok bahasına oturuyorsunuz.

Kiracı — Yok bahasına mı? Ayda yüz elli lira yok bahası mıdır a beyim?. Sonra her konturat tecdidinde fazla olarak takdim eylediğim...

Ev sahibi — Onu bırakın... Yüz elli liraya mukabil size ne veriyorum?.. Bir antre, bir sofa, iki oda, bir mutfak, bir de helâ... Bu altı göz için yüz elli lira.. Beheri 25 liraya geliyor... Çok mu beyim?

Kiracı — Ne ise efendim... Az çok... Sineye çekiyoruz. Bugün böyle iltifat buyurulmasının sebebini sorabilir miyim? Geçen ay evin aktarılmasını, muslukların tamirini rica etmiştim. Ziyaretiniz inşallah bunlarla alâkalıdır.

Ev sahibi — (Ciddî) Hayır efendim... Zatıâlinizi tasdiimin sebebi bu değildir. Kısaca arzedeyim: Malûm-ı-âlileri mağazalar, evler serbest bırakılıyor. Kanun bugünlerde Meclisten çıkacak.

Kiracı — (Endişe içinde) Evet... Gazetelerde öyle bir şeyler okur gibi oldum.

Ev sahibi — Muhakkak efendim muhakkak!.. Bugünden kendinize bir yer tedarik etmeniz için haber vermeğe geldim. Zira çıkacaksınız... Böyle altı gözlük kullanışlı bir evi size 150 papele bırakamam efendim..

Kiracı — Aman efendim. Merhamet... İsterseniz biraz daha gayret edip bir zam yapalım.

Ev sahibi — Merhametten maraz hasıl olur... Zam mam istemem. Şimdiye kadar tahammül ettim. Bana o sahte nezaketinizle kan kusturdunuz. Çıkacaksınız. Artık malıma sahip oluyorum. İstediğime vereceğim...

(Bu sırada sofadan radyo haberleri akseder.)

Radyo — «Kiraların serbest bırakılması hakkında edilen teklif sahipleri böyle bir zamanda bu arzularında ısrar etmekten vazgeçmişlerdir. Bu vaziyete göre kiraları arttıran kanunun görüşülmesine dahi meydan kalmıyacağı muhakkaktır!»

(İkisi de susar. Birbirlerine bakarlar. Ev sahibinin çehresi elemli, kiracının yüzünde hafif bir tebessüm dolaşır.)

Kiracı — İşittiniz mi?

Ev sahibi — Evet... İşittim.

Kiracı — O halde bugünkü ziyaretiniz ancak bir misafirlikten ibaret kalıyor... Zira artık bendenizi çıkarmanız bir hayâl-i-muhal!

Ev sahibi — Öyle... Maalesef malımıza sahip olamıyoruz.

Kiracı — Halinize acıyorum. Fakat elden ne gelir? Memlekette hayat pahalılığı devam ederken bir de bu mesele mi çıksın? Yaşasın hayat pahalılığı...

Ev sahibi — Beyefendi! Ben bir şey düşündüm... Mademki ne pahasına olursa olsun malıma sahip olamıyacağım. Şu evin tapusunu sizin üzerinize çevirsem... nasıl olur?

Kiracı — (Düşünür) İstemem beyim... Ben şimdi rahatım; ev benim olursa vergisi var, tamiri var, sigortası var... Kim uğraşacak? Allah malınızı size bağışlasın... Tapusuz ev sahipliği daha tatlı oluyor!

— *Biz şeherliler gibi değiliz, çocukları hocalara (eti senin, kemiği benim) diye teslim ederiz..*

— *Şehirliler elbette teslim edemezler, duymadın mı şehirlerde et sıkıntısı varmış!*

DEMOKRAT PARTİ İSTANBULDA PAHALILIĞA KARŞI MİTİNG YAPTI

— *İnanma kardeş, bu fena propagandaya rağmen hükûmet bir çok şeyler yaptı!*

Tek keramet

Heybât !

Seylâb-ı havâdis cereyân etmede heybât
Gittikçe coşup kasd-ı cihân etmede heybât
Âfâk-ı siyâsiyyè kararmıştı çok evvel
Enfâs-ı kazâ şimdi vezân etmede heybât
Dün müşteri mahkûm idi iflâsa bugün de
Tüccâr ile esnâfı ziyân etmede heybât
Almış kalem erbâbını etrâfına Barlas
Efkâr-ı ticâriyye beyân etmede heybât
Hayvanların ihrâcına ferman verip akşam
Kuşlukta nedâmetle figaan etmede heybât
Hâlâ ipe un sermeye müştâk Erişirgil
İpler gerilip lerze ayân etmede heybât
Koltukta Günaltay geçinip leyte leal'le
Devlet sürüp imrâr-ı zamân etmede heybât
Ef'âlini ahvâline uydurmayan insan
Gayyâ-yı havatırda mekân etmede heybât
Beklerken ahıbbâ yeni bir şarkı Ozandan
Takdîr-i Hüdâ mersiye-hân etmede heybât.

AKILLI OZAN

Betarz-ı Kudema

Kaside

Rûzümüz yoktur ki câm-ı neş'eden dûr olmasın
Leylimiz yoktur ki gam ceyşiyle mahsûr olmasın
Dest-i hilkat ye's için halk eylemiş gûya bizi
Sûrümüz yâ îdimiz yoktur ki pür şûr olmasın
Geldi sâilden beter bir hâle; ağlar, âh eder
Düşmanım hattâ bu topraklarda me'mûr olmasın
Şimdi bakkallarda tam dört yüz kuruş bir okka bal
İnleyip insan nasıl mânend-i zenbûr olmasın
Tîr-i gamdan sîneler sûrâh ber-sûrâh olur
Korkarım bir gün nihâyet misl-i kalbûr olmasın
Beş kuruş verdik mi beş tek mey içerdik bir zaman
(Gördüğünden kimseler âlemde mehcûr olmasın)
Eyleyenler halkı zevkından cüdâ -bir şey demem-
Tâ ebed gün görmesin, bir lâhza mesrûr olmasın
Dehr-i dûnun lûtfu hep erbâb-ı cehl-ü humkadır
Hangi bir sâhib-zekâ vardır ki mağdur olmasın
Her yokuştan sonra mutlak bir iniş mevcûddur
Ehl-i ikbâl-i zaman pek öyle mağrûr olmasın
Arkadaş oğlun muharrir olsun ammâ, dikkat et
(Falih)i devrâna benzer bir kalemşûr olmasın
Gösterirsin hayret-efzâ ma'rifetler nev-be-nev
Pîrin, üstâdın a (Cahid) (Zâti Sungur) olmasın
Mutlakaa efkârı yâ çarpık doğar, yâhut ölü
Kimsenin beyninde, Yârab, mânevî ûr olmasın
Maksadın olmaksa meşhûr, ey (Günaltay), gün gibi
Yaptığın işler hilâf-ı re'yi cümhûr olmasın
Bir gazel tarhet ki, hâmem, ermeden encâma söz
Âlem-i irfanda bir hemtâsı manzûr olmasın
Ey gönül, meyl ettiğin dilber kadın hûr olmasın
Yâ güneşten fırlamış fevvâre-i nûr olmasın
Atf-ı enzâr eyliyenler can-fezâ geysûsuna
Vâleh-ü hayrân olup derler ki semmûr olmasın
Şimdi yok bir kimse kim seyreyleyip dîdârını
Mest-ü medhûş olmasın, meclûb-ü meshûr olmasın
Var mıdır bir gün ki bak, üftâdeler, el bağlayıp,
Her sabâh, akşam güzergâhında tâbûr olmasın
Yoktur ümmîdim a (Râsıd) derd-i aşkından onun
Kaametin pek az zaman zarfında kambûr olmasın

RÂSID

YUFKA YÜREKLİLİK

Bilmem kaçıncı defa muayenehanesine gidip de dişçi arkadaşının yanında ayni yardımcıyı gören bir arkadaşı, hayretle sordu:

— Hani laboranta yol veriyordun? Bakıyorum, hâlâ çalışıyor...

Dişçi boynunu büktü:

— Ne yapacaksın, birader. Yol verdiğimi söyleyince, allahaısmarladık demek için boynuma sarılıp öpüyor...

25 yılın bizim köye soktuğu inkılâp !

— *Leylâyı istiyen genç mühendismiş öyle mi?*
— *Evet, kaldırım mühendisi!*

FIKRALAR

TEKRAR

Sanatkâr Şevkiye, gazetede okuduğu bir yazı üzerine hayretle başını kaldırdı :

— Tuhaf şey! İnsan 500 kelime ile mükemmel konuşabilirmiş. Az değil mi?

Şehir Tiyatrosu müdürü Daim cevap verdi :

— Zarar yok, tekrarlaya tekrarlaya çoğaltırsınız nasıl olsa!

MATEM

Renklerin mânâsından bahsediliyordu. Avukat Ekrem Onur:

— Beyaz saadetin timsalidir, dedi. Meselâ, gelinlerin beyaz giymesi bundandır.

Değerli ruh hekimi Şükrü Hazım Tiner, tasdik etti:

— Doğru, güveylerin siyah giymesi de onun içindir.

KİNAYE

Perihan Sözeri:

— Bazan «Ah !Keşke erkek olsaydım!» diyorum, dedi.

Zevci sordu:

— Neden?

Perihan Sözeri içini çekti:

— Meselâ şu şapkayı görüyorum da: «Erkek olsaydım alır, karıma hediye ederek onu kimbilir ne kadar sevindirirdim!» diye düşünüyorum.

— *Seni seviyorum yavrum... Benimle evlenir misin?*
— *A... Bilmem ki.. Şey... Nasıl olur?*
— *İstersen evvelâ annene başvurayım?*
— *Yok, yok... Sakın ha... O evlenmiş, ayrılmış.. Şimdi sıra benim!*

— *Şu bizim akıl doktorları akıllı adamlardır vesselâm... Kazaları önlemek için şoförlerin içki içmesinin yasak edilmesini istemişler!*

BEKLESİN!

Hükûmet, bir meselede sıkışırsa ekseriya şöyle beyanatta bulunur:

«Bu meselenin halli için gayet sıkı tedbirler alınmıştır. Yalnız bu tedbirlerin müsbet bir semere vermesi için beklemek mecburiyetindeyiz. Zaman ile refaha erişeceğiz!»

Bu bekleme bana biraz kaba ve hain şakaları dillerde destan olan «Veli Efendi» namı ile maruf Veliyüddin Efendizade Kazasker Emin Efendinin bir fıkrasını hatırlattı:

Veli Efendizadenin komşularından Osman Efendi isminde fakir bir adamın karısı dünyaya bir çocuk getirecek olur. Osman Efendi hem fakir, hem de tedariksiz olduğu için yolcuyu karşılayacak masraftan mahrum bir vaziyette bulunur. Öteye beriye koşar, işini uyduramaz... Kadının da günü yaklaşır; zavallı ne yapacağını şaşırır; nihayet komşusu Veli Efendizadeye gidip derdini açmaya karar verir... Konağa gider; efendiyi sorar; selâmlıkta olduğunu öğrenir; huzuruna çıkarak etekledikten sonra:

— Efendim! der, refikam cariyeniz vaz-i-haml edecek; kulunuz da tedariksiz bulundum; pek müşkül vaziyetteyim. Eğer mümkünse bendenize biraz muavenet buyurunuz!

Efendi, bu sızlanmayı buz gibi karşılar; hiç cevap vermez ve biraz sonra da kalkar, kürkünü savura savura odadan çıkar gider.

Adamcağız para getirecek ümidiyle beş on dakika oturur; efendinin gelmediğini görünce dışarıya çıkar; sofada kâhyaya rastlar.

— Nereye Osman Efendi?

— Refika rahatsız... Eve gidiyorum.

— Öyle ama, efendi hazretleri senin için beklesin, dedi.

Osman Efendi ümitle odaya döner. Oturur... Yarım saat, bir saat geçer... Tekrar kalkar. Sofaya çıkar. Yine kâhya karşısına dikilir:

— Canım Osman Efendi, yine niye çıktın?

— Refika rahatsız...

— *Rüyamda kendimi nişanlımla sinemaya gitmiş gördüm!*
— *Tevekkeli değil. pek yorgun görünüyorsun!*

— Anladık... Fakat efendi hazretleri beklesin! dedi.

Osman Efendi bir hayli daha bekler... Gözü saate kayar, aklı başından gider. Yine dışarıya fırlar. Kâhya:

— Osman Efendi! Osman Efendi... Efendi hazretlerinin emri...

Osman Efendi :

— Allah onun da senin de belânı versin...

Feryadı ile merdivenleri dörder dörder atlıyarak evine koşar. Uzaktan bakar ki evin bütün odaları donanma gibi şıkır şıkır ziyalar içinde... Anahtarı kapıya sokar, açar... Taşlıkta şerbetler eziliyor, davetliler dolaşıyor. Bir düğün evi gürültüsü... Merdivenleri çıkar. Bir de karısının yattığı odaya girer ki ne görsün? Lohusa mükellef bir yatağa uzanmış, üzerinde incili yorgan... Yatağın başında iki cariye elpençe divan duruyor. Bir kenarda yeni doğan yavrucak, alnında zümrütlü bir maşallah, mışıl mışıl uyuyor...

Adamcağız evvelâ alıklaşır... Odadakiler bütün bu lûtufların Veli Efendizadenin emri ile yapıldığını söylerler.

Osman Efendi teşekkür için tekrar konağa döner... Efendiyi sorar; mabeyin odasında olduğunu söylerler; yanına girer; eteğine varır.

— Osman Efendi! Hareminiz doğurmuş, bir erkek evladınız dünyaya gelmiş...

Osman Efendi:

— Allah ömür versin efendim, fakat yalnız o değil, bendeniz de sayenizde dokuz doğurdum!

Aman...

YAZAN :
VİR-GÛL

Lokantadan içeri girer girmez kadın erkeğin koluna sıkı sıkı sarılarak göğsüne daha fazla sokuldu :

— Şöyle tenha bir köşeye oturalım, diye fısıldadı.

Öyle tenha bir köşe bulup oturdular. Garsonlar, hatır sayıp, evvelâ yanaşmadılar. Kadın saçlarını arkaya atar gibi yaparak boynunu açtı, yakasını düzeltir gibi yaparak göğsünü açtı, eteğini toplar gibi yaparak bacağını açtı, arkasına yaslanıp kuruldu.

Adam, ilk defa olarak geldiği bu lokantanın nasıl bir yer olduğunu anlamak istercesine - sanki bakmakla anlaşılırmış gibi - etrafa göz gezdirmeye başladı. Salonun diğer üç köşesinden ikisinde birer çift daha vardı. Dördüncü köşede de garsonlar, hücuma hazır, yalnız emir bekliyen askerler gibi, bekliyorlardı.

— «Eyvah! Kocam!»

Kadının ağzından çıkan bu kısık çığlık üzerine adamın gözleri kapıya dikildi. Bir şey göremeyince hayretle sordu:

— «Hani, nerede?»

— «İşte ,şu; kurşunî pantalonlusu. Hani elinde sigara var.»

— «O garson o.»

— «İyi ya işte, benim kocam da garson.»

— «Madem öyle, niye buraya geldik?»

— «O burada çalışmıyordu ki. Çifte Tellide çalışır.»

— «Peki ,burası Tek Tel değil mi?»

— «Evet...»

—«O halde...»

— «O halde mesele gayet basit: Demek buradaki garsonlardan biri hastalanmış. Onun yerine bizimkini çağırmışlar. Bazan öyle yapıyorlar.»

Tam bu sırada garsonlardan biri - hem de kim: O kurşunî pantalonlusu - elindeki yarım sigarayı tahta sütunun pervazına bırakarak, peşkirini sallaya sallaya onlara doğru gelmeye başladı.

Kadın: «Eyvah! Geliyor!» diye fısıldayarak, adama biraz daha sokuldu. Sonra, kulağına eğilerek: «Korkma,» dedi. «Sabırlıdır. Birdenbire parlamaz. Sen de işi idare edebilirsen fırtınayı kolay atlatırız. Burada rezalet çıkmadan gideriz. Sonra kabak benim başıma patlar.»

Adam her şeyi yapmaya razıydı: Tek rezalet çıkmasın!

Garson, bir kadına (yani karısına) bir ona (yani rakibine) baktı. Gözlerinde bir şimşek çakar gibi oldu .Her halde işi çakmıştı. Fakat bozuntuya vermedi:

— «Ne emrediyorsunuz, efendim?» diye sordu.

Müdür bey alçaktan aldı, fakat yüksekten attı:

— «Bir şişe şampanya ile istiridye, karides, istakoz v.s....»

— «Bâşüstüne, efendim.»

Garson gitti, şişeyi, kadehleri mezeleri getirdi.

Sonra çekildi, sütunlardan birine dayanarak, kollarını göğsüne kavuşturdu. Beklemeye başladı.

Kadın birinci kadehi boşalttı. Ağzına bir iki lokma bir şey attı. Sonra, «yiyemiyorum.» dedi. «Boğazımdan geçmiyor. Bak kocam bize nasıl bakıyor. Eyvah! kızdı. Ben onun gözlerinden anlarım. Seni çok yakışıklı, kendinden çok güzel ve üstün buldu galiba. Kavgayı eve kadar saklamaya tahammül edemiyecek. Eyvah! Geliyor! Rezalet çıkacak...»

Garson doğrulmuş, elini pantalonunun cebine atmıştı. Kadın ayağa fırladı:

— «Ben gidiyorum. İkimizi bir arada daha fazla görürse fena olacak. Hadi allahaısmarladık.»

Müdür bey: «Güle güle» diyecek halde değildi. Garsonun elini arka cebine attığını görünce onda da şafak atmıştı. O da doğruldu ve vaziyet - daha doğrusu siper - aldı..

Garson arka cebinden çıkardığı zımbalı deftere hesabı kaydederken karısı yanıbaşından sıyrılıp geçti.

Garson defteri bu sefer beyaz önlüğünün üst cebine koydu. Kalemi kulağının arkasına yerleştirdi. Kendine bir çekidüzen verdi. İleri doğru yürüdü, masaya gelmeye başladı.

Müdür bey, düşmandan evvel hareket etmenin zaferi temine yaradığını bir yerde okumuştu. Hemen yerinden kalktı, şapkasını aldı. «Bismillâh!» diyerek yürüdü.

— «Nereye?»

— «Şırrrrak!»

Tokat garsonun yüzüne, akisleri de lokantanın duvarlarına çarpmıştı. Gürültü üzerine etraftan koşuştular. Evvelâ birbirlerinden ayırdılar. Sonra ikisini de kıskıvrak yakaladılar. Müdür bey afallamış, kendini müdafaaya çalışıyordu:

— «Beni öldürmeye kastetmişti. Canımı kurtarmak için yanımdaki tek silâha, tokata sarıldım.»

Garson da: «Bu adam deli!» diyordu. Kendisini niye öldürecekmişim!»

Müdür bey izahat verdi:

— «Yanımdaki kadını karısı sanmıştı.»

O zaman garson kahkaha ile güldü:

— «Karım mı sanmışım! Ne münasebet! Ben evli değilim ki!»

— «O halde ben giderken niye yakama yapıştın?»

— «Parayı vermeden gidiyordun da ondan, beyim!»

*
* *

Müdür bey, hesabı görmek üzere elini cebine attığı zaman cüzdanının yerinde yeller estiğini gördü ve işi anladı: O gün «tavladığı» kadın meğerse usta bir yankesiciymiş ve: «Eyvah! kocam geliyor! Aman, rezalet çıkmasın!» diye ona sokulurken cüzdanı uçurmuş!

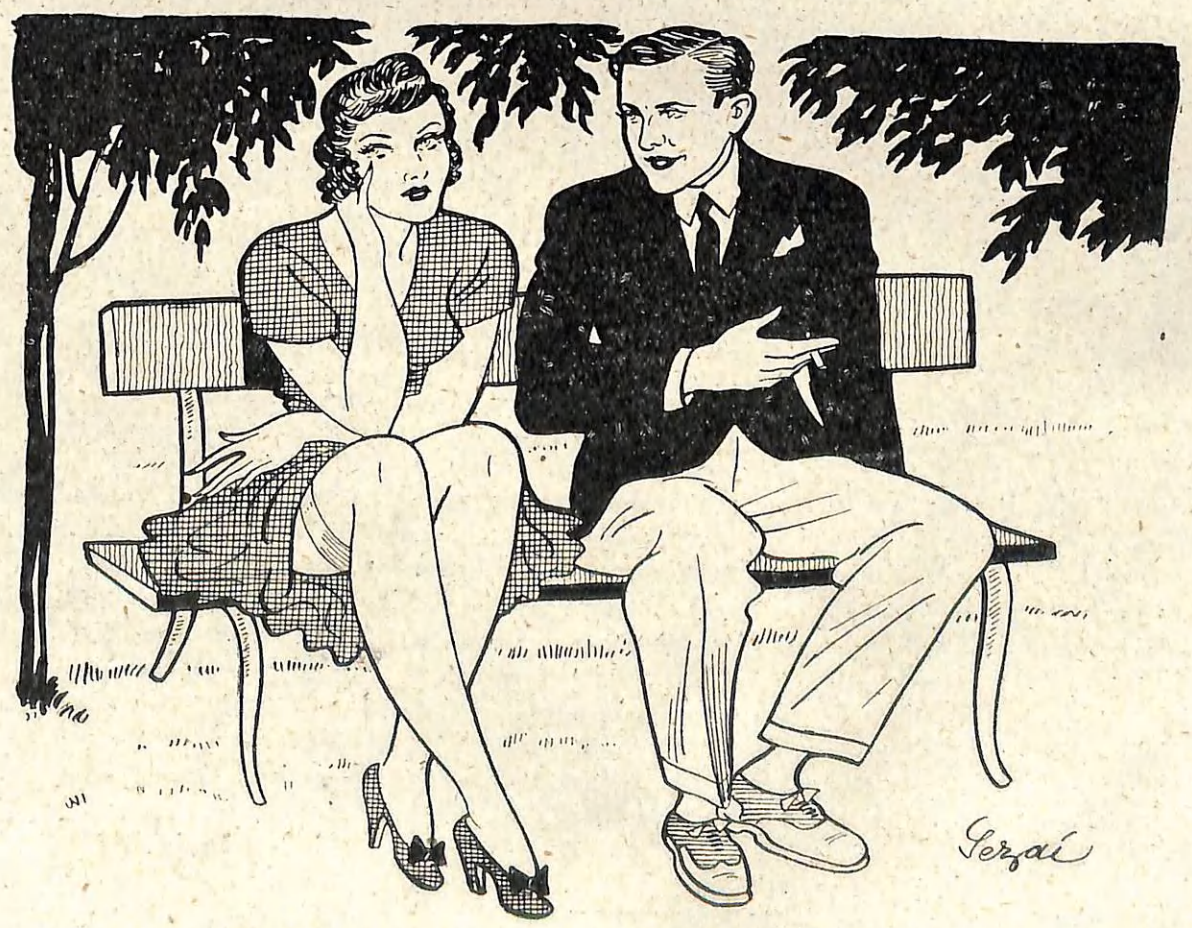

— Sizinle nasıl evlenebilirim, bir meşguliyetiniz yok...
— Nasıl yok, daima sizinle meşgul oluyorum ya !

Çömezin Röportajları: 149

Taşlar Gediğine

Çizen: RAMİZ

— Bulgarlar yine hudutlarımıza saldırmışlar..
— Keçiye rakı içirmişler, kurdu gösterin bana demiş!

— Atıf İnan muarızlarına fena çatıyormuş, şaştım..
— Şaşma, mekruh yiyene haram söz yakışır !

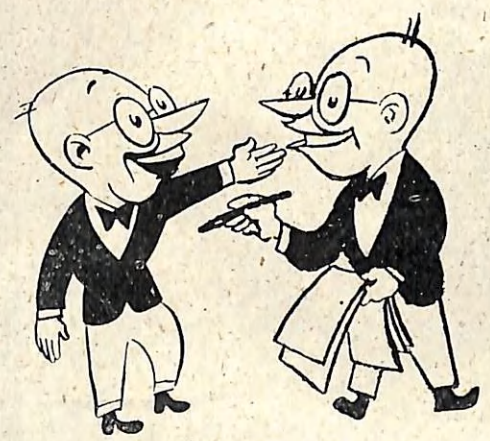

— Hilmi Uran da Millet Partisine çatmış.
— Yıkılan ağaca balta vuran çok olur!

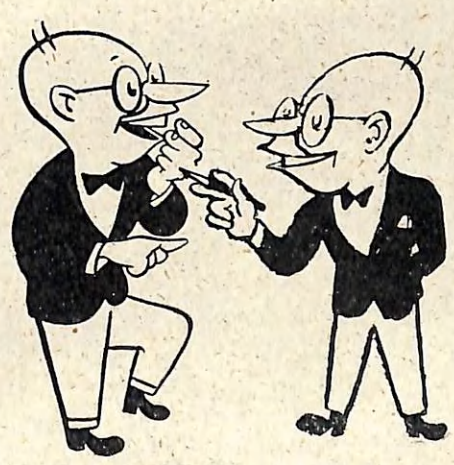

— Züğürtlük zadeliği bozarmış.
— Tevekkeli değil, eskiden soyadlarımız (zade) ile biterdi!

— Bütün memleketi muhtekirler sardı..
— Elbette, cezasız cürmün sahibi çok olur !

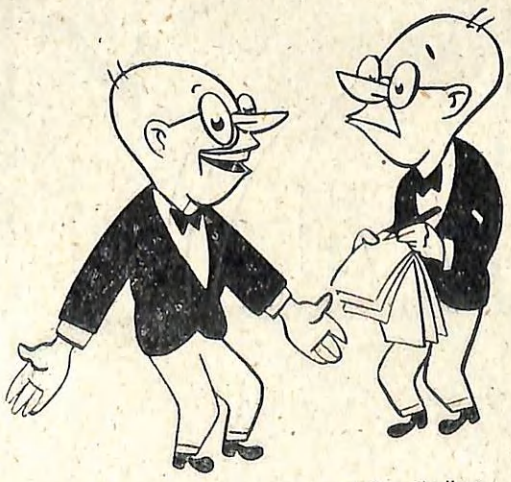

— İstnabul Belediyesi pahalılığın önüne geçecekmiş..
— Rüya ile hülya olmasa züğürdün canı çıkar derler!

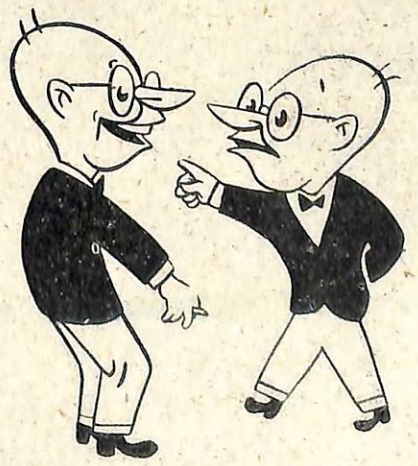

— Halk Partisi yol gösterenleri iyi karşılamağa başladı..
— Öyledir, yolu şaşırana köpek sesi bülbülden tatlıdır ! ,

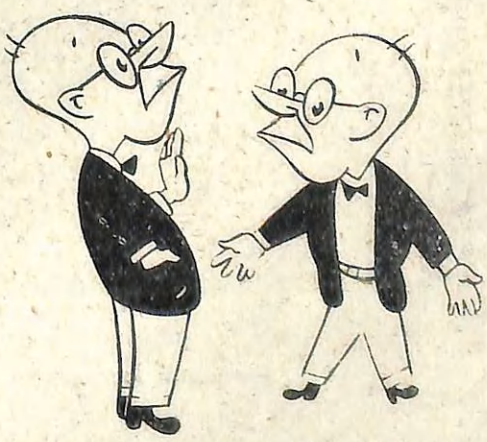

— Bazıları muzır neşriyat yapıyorlarmış..
— Gayet tabiî, köpek köyü için değil, kendi için havlar !

TOMBUL TEYZE

— *Et yüzünden millet sıkışık vaziyette imiş..*

— *Aman karıcığım, o sıkışıklık büyüklere göre değil, bizim gibi küçüklere göre !*

T. T. Postası

Tire: Nezihe Diker

S — Sayın ve sevgili Teyzeciğim,
Memleketimizdeki pahalılık günden güne artmaktadır. Hükûmetimiz bunu önlemek için tedbirler alıyor. Bu millî vazifede sizin gibi kuvvetli elemanların rolü yok mu?

C — Pahalılıktan kendi hesabıma şikâyetçi değilim, zayıflamak için biricik ümidim o.. Ümit ediyorum ki doktorlarımızın yapamadığı işde sayın muhtekirlerimiz mükemmelen muvaffak olacaklardır, şayet yakında beni iğne ipliğe benzetirseniz hiç şaşmayın. (Hoş, iğne ipliği bilen de kalmadı ya!)

Görünmeyen Adam anlatıyor:

HASTANEDE

«Bana ne oldu da ben bilemem!» şarkısını zihnimde evire çevire yürürken şarkının ses halinde omuz başımdan aksettiğini anlayınca dönüp baktım :

— Vay, Görünmiyen Adam! Sahiden kayıplara karıştınız!

— Hastanede tedavide idim.

— Geçmiş olsun! Bir felâket mi geçirdiniz?

— Öyle gibi.. Anlatayım. Efendim, hasbelmemuriye, bir heyeti sıhhiye raporu almak üzere beni C. hastanesine sevkettiler. Heyet günü değilmiş. Bugün git, yarın gel dediler. Ertesi günü gittim. Hastane Okmeydanı gibi bir sahaya dağılmış binalardan mürekkep. Servisleri dolaşıp kaydolacaksınız, dediler. Haricîyeye gittim. Dahiliyeye dediler. Oradan da bir numara aldım. Göz servisine dediler. Oradan da bir numara aldım. Cildiyeye dediler. Her seferinde (Allah benzetmesin) Sultanahmetle Türbe arası kadar mesafe aşıp numara kolleksiyonu haline geldim. Ayaklarıma kara su indiği için güneşte biraz kurundum. En nihayet Bevliyeye dediler. Gittim. Laboratuvarda hıncımı aldım. İdrar tahlili neticesi iki saat sonra belli olurmuş. Ben bitti zannediyordum. Meğer daha yeni başlamışız.

— Kimsenin içi dışı belli olmaz, yat aşağı! dediler.

Soyunduk, giyindik. Raporumuza bir kelime yazdılar. Oradan hariciyeye... Soyun giyin! Göz servisine... Bak, kapa! Cildiyeye.. Kaşıntı var mı? Soyun, giyin! Asabiyeye...

Soyun, giyin! Haydi bevliyeye... Saat 12,30. İdrar tahlili de tamam. Soyunup giyinmekten, harman beygiri gibi taban tepmekten ben de, çamaşırlarım da paçavraya dönmüşüz. Eh! bitti... diyecektim ama, kulak, boğaz, burun muayenesi varmış. Bir kuyruğa takılıp bir kapıdan girdim. Buradan herkes bir arada giriyor, sucuk fabrikası gibi çeşit çeşit çıkıyordu: Küçük memurların dilsiz oldukları, büyüklerin hımhım, ortancaların kekeme oldukları anlaşılıyordu. Ben ötedenberi boğazsız olduğum için patırtıyı kolay atlattım. Nihayet öğrendim ki saat birde heyet toplanacak, raporların neticesini yazacak. Rapora baktım: Her sualin yanında, ayni mânâya gelmesi lâzım olan kelimeler yazılıydı: Salim, sağlam, normal, iyi, muvafık... Bir de saat bire doğru bugün git, yarın gel! demezler mi? Meğer heyet azaları o gün yabancı dil dersi alacaklarmış (Vallahi yalan değil!) Ertesi sabah dokuzda toplanacaklarmış. Düşün: Erenköy neresi, İstanbulun bir bucağı neresi.. Ertesi sabah dokuzda gelmek, bu taşıtlarla nasıl mümkün olur? Kendimi kaybetmişim, bana bu neş'eli haberi verenin gırtlağına sarılmışım. Kendimi doğru asabiye servisinde buldum. Şükrü Hâzım dinleri dinledi:

— Hakkınız var ama, sâkin olun! dedi. İğne, banyo filân... Muayene olmak üzere sağlam girdiğim hastaneden ancak on beş gün sonra çıkabildim.

GÜVEMLİ

— *Marşal bize traktör gönderecekmiş!*
— *Haydi haydi, ben Mareşalı bilirim, tarlası bile yok.. Traktörü nereden bulup gönderecek!*

Sayı: 149

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Geçen sayımızdaki gölgeler:

1 — Barbaros Türbesi, 2 — Sultanahmet Çeşmesi, 3 — Tarabya Konak Oteli, 4 — Aya Triada Kilisesi.

DENTOSİL
diş macunu
İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

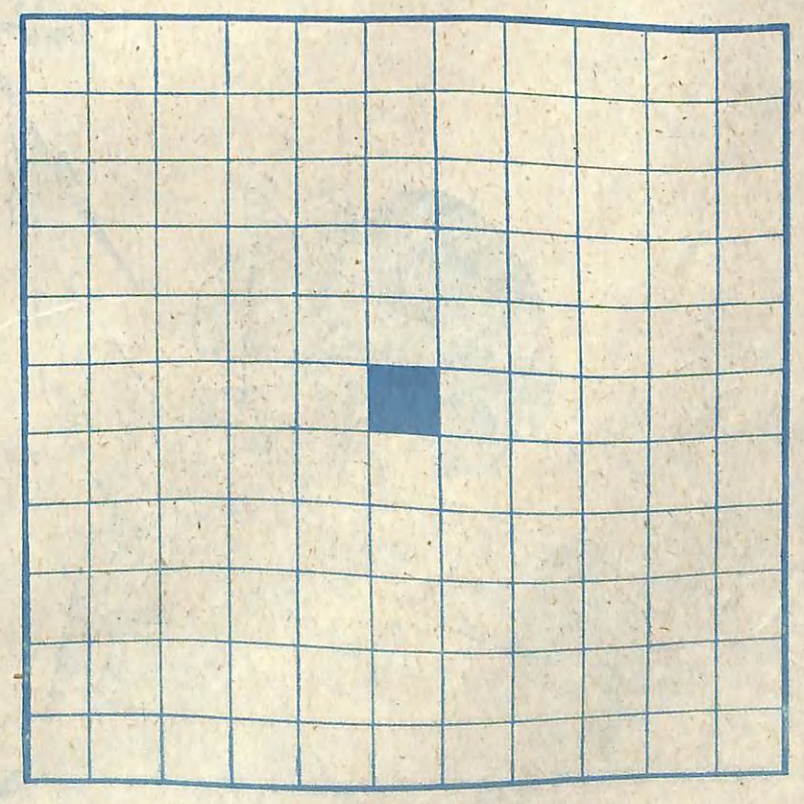

ZEKÂ SPORLARI

Yukarıdaki şeklin sol köşesinden girip kaleminizi kaldırmadan, düz çizgilerle, bir kutudan yalnız bir kere geçmek şartiyle ve ortadaki siyah kutuya hiç uğramadan sağ alt köşedeki kutudan çıkacaksınız.

Bu maçı kazananlar arasında kur'a çekerek birinciye, ikinciye ve üçüncüye bir yıllık Mizah abonesi vereceğiz. Şekli kesip bize gönderiniz. Cevapları 1 Haziran tarihine kadar göndermeniz lâzımdır.

Mizah

— *O kadar canlı ki, benim yaptığıma kimse inanmıyacak !*